

"היי, אני אוטיסט"

"צריך להתחיל לדבר עם אורי על הקשיים שלו", אומרת לנו נועה, מנחת תכנית השילוב של אורי שלנו. טלי (האיש שלי) ואני יושבים מולה נבוכים ומבוהלים. הרי בדיוק מהרגע הזה פחדנו כשקיבלנו את של אורי. פתאום הרעשים מהרחוב נשמעים לי חזקים נורא, המזגן בקליניקה מקפיא אותי, התמונה מאחוריה מרצדת. איך "#^*&%" אנחנו עושים את זה?? והיא ברוגע האופייני לה ממשיכה: "צריך בשלב ראשון לדבר איתו על הקשיים והדברים שהוא שונה בהם מילדים אחרים ואז לאט לאט להתקדם".

באותו יום, באוגוסט לוחט כהרגלו, אנחנו חוגגים שלוש שנים לתואר "הורים לילד אוטיסט".

לקחנו עוד כמה ימים לעצמנו לנשום, לקרוא אצל ד"ר גוגל כמה מאמרים, ולדבר על זה בינינו, להבין איך אנחנו רוצים שתראה השיחה, איך לעשות אותה נעימה וכנה.

תכל'ס:

אני מצרפת כאן רעיונות לשאלות שאולי הם ירצו לשאול. תעשו סימולציה עם בן/בת הזוג, חברה, אמא לפני השיחה איתם ותנו להם לשאול את השאלות שצפויות שישאלו ע"י הילדה:

- מה זה אוטיזם?
- למה נולדתי אוטיסטית?
- אפשר לצאת מזה?
- למה לך אין את זה?
- ממי קיבלתי את זה?
- מי מהאנשים שאנחנו מכירים יודע על זה?

שבועיים אחרי, מצאתי רגע נעים ומתוק, בשעה שמונה בערב עם אור קטן ליד המיטה של אורי והתחלתי.

"בוא נדבר במה אתה אלוף ומעולה", אמרתי ליצור המתוק ששכב מולי, מכוסה בשמיכת "תומס הקטר" האהוב עליו. יחד הגענו למסקנות שהוא מעולה בבניה בלגו, ויודע לדבר אנגלית שלמד בעצמו, שהוא חזק בחשבון, ויודע את השמות של כל הדמויות בסדרה תומס הקטר (המחקר הבא שלי חייב להיות על הקשר בין רכבות ותומס הקטר לאוטיסטים). המשכנו ודיברנו על כמה שאורי מקסים וטוב לב, מצחיק, כובש, אהוב על כולם ועוד הרבה נעימים כאלה. אחרי שראיתי שהוא מועצם כהלכה לקחתי אוויר ועברתי לשלב המאתגר.

אמרתי לו שעכשיו נדבר על מה שקשה לו. לפעמים קשה לו להתרכז במפגשים בגן, יש לו את אתי המשלבת שעוזרת לו להבין איך להסתדר יותר טוב עם חברים, לפעמים הוא מתנגד לשינויים ודברים חדשים ולוקח לו הרבה זמן להתרגל, נזכרנו שהיה משחק רק בתומס הקטר והיום משחק גם בלגו ובונה בקוביות הנבובות (מילה שאהב לקוביות הגדולות בגן) וכשאני מכינה את רוטב הפסטו שאנחנו כל כך אוהבים, ומפעילה את הבלנדר הוא סובל מאוד ולכן אני אומרת לו מראש והוא יוצא לחצר או סוגר את דלת החדר.

השלב השלישי של השיחה היה שהסברתי לו איך התקדם עם הקשיים שלו בעזרת חמוטל ודנה קלינאיות התקשורת, והתרגילים שעשה בחדר של ניצן המרפאה בעיסוק, המשחקים ששיחק עם נועה המטפלת הרגשית והספורט הטיפולי שעשה בקבוצה אצל נטליה.

הוא היה מבסוט, זה מספיק לערב אחד.

תכל'ס:

הש **מודל של סינגור עצמי של פרנסיס יואן, בנוי על שלושה שלבים שמאפשרים תקשורת יעילה ומקדמת.**

2. **הגבוה והקושי:** והגבוה מבטא את קשייו ביוזם /נושא המונו. והגבוה מונאז את הבעיות וניצו וזיא משניעה ע/ התנהגותו.

3. **הצעה לפתרון:** הדובר מציע הצעה שתסייע לו להתקדם. הדובר לוקח אחריות להציע את הפתרון היעיל עבורו תוך התייחסות למשאביו וקשייו וכן למשאבי הסביבה.

כמה ימים אחרי, עדיין אוגוסט לוחט, הורדתי את סרגל מד הגובה מהקיר, והתיישבתי לידו על המיטה הפעם עם מצעי "פינוקי" שירש מאחותו.

השכבתי את מד הגובה והראיתי לו שיש לו הרבה קווים, הסברתי שמי שבחלק העליון יותר קל לו לדבר ולהסביר את עצמו, אנשים אחרים מבינים אותו יותר והוא יותר עצמאי ומי שבחלק התחתון יותר קשה לו להביע את עצמו, לאנשים קשה יותר להבין אותו והוא לפעמים מתקשה בפעולות עצמאיות. קוראים לאוטיזם שלו "אוטיזם בתפקוד גבוה". שהוא מתגבר על הקשיים ולומד איך לקדם את עצמו כל יום מחדש, ורואים את זה עליו. "הוא שתק והיה קשוב מאוד.

"אתה רוצה לספר לאבא ולאיתמר והדר מה שדיברנו?" שאלתי, "איתו, אבא, דדו, יש לי משהו לספר לכם! אני אוטיסט!". הכינוס המשפחתי ליד המיטה הפך לשחנ"ש לילה מהנה, כל אחד סיפר במה קשה לו ובמה קל לו ואורי היה ממש מרוצה.

לסיום אמרתי לו "מתי שתרצה אתה יכול להמשיך לדבר על זה עם כל אחד מאיתנו". ולעצמי אמרתי, יאללה לילה טוב כבר, תן להתייחד עם איזה "בן אנד ג'ריס" אחרי כל העבודה הזו!

תכל'ס:

השיחה היא תהליך, חשוב שהילדה יצא מחוזק מהשיחה, אפשרו לשאול שאלות ולהביע רגשות, מצד אחד להסביר על הלכות בכלליות ומצד שני להדגיש את המאפיינים הייחודיים שלו.ה.

לדוגמא:

שאלת הורה: מהם היכולות והחוזקות שלך?

מענה הילדה: ____

תגובת ההורה: נכון, אני חושבת שיש לך גם יכולות/ חוזקות בתחום ____ אני חושבת שאתה אלוף ב ____

שאלת הורה: מהם הקשיים שלך? במה אתה צריך עזרה?

מענה הילדה: ____

תגובת ההורה: נכון, אני חושבת שבעבר התקשת ב ____ אבל מאד השתפרת בתחום ____ אני רואה את המאמץ שאתה עושה ואני מאד גאה בך על כך.

אמירת הורה:

הקשיים שהזכרת הם בתחום של תקשורת/ קושי בהבנת מצבים חברתיים/ קושי בהסתגלות לשינויים/ קושי בהתארגנות/ קושי בעצמאות...

לקי אלה יש שם- אוטיזם. ואוטיזם הוא רצף – תנו דוגמה. בעבר היינו שאתה מתקשה ב ____ והלכנו לטיפולים שונים זוכר?

אנחנו יכולים לו אונת יוז איון טוטון/ טודה שמטביו על אוטיזם. אנשו /קוזא יוז באינטנט על וז/קוזא. ונמוגן
נשמח לענות על שאלות.

שאלת הורה: מה אתה מרגיש/ה? יש לך שאלות? אתה מוזמנת מתי שתמצא...
אני גאה בך! ואוהבת אותך מאוד!

הימים התקדמו לכיוון החגים ואחריהם, עברנו למצעי החורף, פעמים רבות היינו עושים שיחות מיטה לארגון
המחשבות, השאלות, איך בדיוק גילינו את זה, מתי שמענו על זה, מי אמר לנו שיש לו אוטיזם, ועוד חפירות מופלאות.
ואז סתם ככה בעיצומו של יום גשום במיוחד, ראינו יחד כתבה בטלוויזיה על ילד אוטיסט, ואמרתי לו "הנה הילד הזה
כמוך", והוא קפץ וצעק, "מה פתאום אני לא אוטיסט!". צחקנו. "אבל הסברנו לך שזה לא דבר רע או קללה, זו אבחנה
כמו שיש עוד הרבה אבחנות אחרות". "לא אני לא אוטיסט" מחה. עזבנו את האוטיסט לנפשו, אפשר גם לחנך לילד
על פי דרכו מדי פעם.

נתנו לו אוויר מהנושא, וככה חיינו בשלום עם ההכחשה לו, כן דיברנו על קשיים וחוזקות אבל ללא הכותרת, כי מה
לעשות גם הוא היה זקוק לעבור את כל . ככה עברה לה שנה עד שהנושא חזר מצידו. מעובד יותר, מוצק ומגובש,
והוא התחיל לשווק ולהתגאות באוטיזם שלו. לקראת סוף כיתה ב', אורי התחיל לספר לחבריו הטובים שהוא אוטיסט.
והחברים לא הבינו מה הכוונה. אחרי כמה ימים חזר עצוב ואמר שקראו לו "אוטיסט" אמרתי לו, "אבל זה נכון ואתה
יכול להיות מאוד גאה בעצמך".

ואז הבנתי שצריך לצאת בקמפיין מסודר, אבל מה לעשות שהיינו בדיוק ב 20 ליוני? והשנה נגמרת. היה לנו את כל
הקיץ לתכנן וזה היה נכון וטוב. ראינו סרטונים, התייעצנו עם נועה המנחה שלנו, עם המחנכת המקסימה שלו, אפילו
עם טל התותח שמנחה אותי לבניית הרצאות מקצועיות. הכנו מצגת ואפילו המצאנו מילון משעשע.

וככה אי שם במהלך ספטמבר אורי ואני הגענו יחד לכיתה והעברנו הרצאה ופעילות לילדים.

הסברנו במה שונים ילדים עם אוטיזם מילדים אחרים. סיפרנו להם שבאו המבוגרים הרציניים וקראו לאלה עם הקצת
יותר קשיים – אוטיסטים. ואז שיתפנו אותם במילון החדש שהמצאנו.

שאלנו האם לילדים שהם קצת יותר ביישנים- יקראו להם "ביישניסטים"? והאם לילדים שהם קצת יותר מנדנדים-
יקראו להם "נודניקיסטים"?

מה שקרה אחרי המפגש הזה, היה סוג של קוסמות, הילדים חזרו הביתה ושיתפו את ההורים, קיבלתי כל כך הרבה
פידבקים חיוביים מההורים וההזמנות לאורי לבילוי משותף אחר הצהריים זרמו.

תכל'ס:

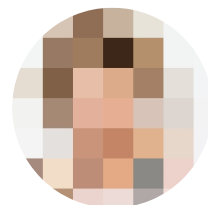
- גם הילד צריך לעבור את את שלבי האבל לעצמו, תנו לו להכחיש, למרוד, לכעוס, לשאול, לחקור, להפנים עד
יגיע להשלמה, רצוי לחזור לשיחות על זה כל תקופה מחדש כי כל פעם הוא מגיע אליהן ממקום אחר.
- חזרו ותנו לילד לגדול ולחזור עם שאלות ומחשבות כשהוא בוגר וחזק יותר.

- עוזר אותי, את האוויר החמים שלי להמשיך את השגיוני, למען טביח וכוונות מניחה ומקבלות יחסי.
 - אחרי שתעשו את זה תבינו כמה אתם אלופים ואיזה מתנה לחיים נתתם להם.
- אתם מוזמנים לפנות אלי בכל שאלה בנגע להורות המיוחדת שלכם,

תמיד איתכם, רויטל אלרון כץ- אופטיזם

רויטל אלרון כ"ץ

כתיבת תגובה

האימייל לא יוצג באתר. שדות החובה מסומנים *

התגובה שלך *

שם *

אימייל *

אתר

☐ שמור בדפדפן זה את השם, האימייל והאתר שלי לפעם הבאה שאגיב.

רצונו של ילד

מלאו את הטופס ונחזור אליכם בהקדם! אפשר גם לשלוח דוא"ל ל- או להתקשר ל-

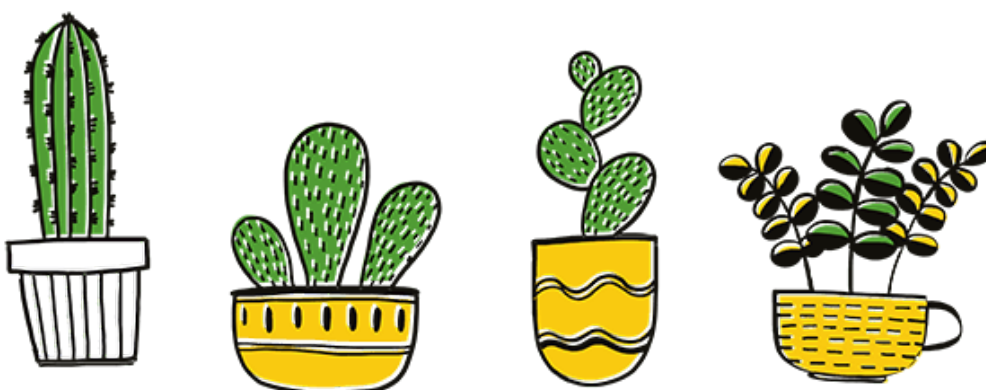
שם מלא

דואר אלקטרוני

טלפון

תוכן הפניה

שליחה

כל הזכויות שמורות © 2021 • רח' הארבעה 19 תל-אביב • עיצוב ובניה: Lemur Creatives (<https://lemurcreatives.com?from-aupism>)

